

[Inger Gautier Schmit.]

Religion er Opium for Folket. Jeg skal ingenlunde træde op imod den højtærede Formand, men naar man ogsaa finder denne Udtalelse fra et fremragende Medlem af dette høje Ting, vilde jeg have Lejlighed til at understrege, at man ogsaa her i Landet kender denne Opfattelse.

Det blev sagt, at der maaske ogsaa inden for Venstre kunde findes Mennesker, der havde samme Samfundsopfattelse. Det kan meget vel være, men jeg ved ikke af, at nogen af dem har udgivet en Bog, som bliver uddelt ved den borgerlige Konfirmation, og som skal være vejledende for den danske Børneungdom. Deri ligger dog en stor Forskel.

J. Oskar Andersen: Jeg skal tillade mig at konstatere, at den ærede Ordfører for Forespørgerne ikke paa noget Punkt har afkræftet de Oplysninger, der er givet her fra to Sider med Hensyn til denne Kongres; og Udtalelsen om, at det ikke har været omtalt i noget Moskva-blad, synes at tyde paa, at man heller ikke har dementeret i Moskva. Kongressen har, det sagde i hvert Fald det ærede Medlem, overhovedet ikke været omtalt, og det kan man godt forstaa, thi det er muligt, at Sammenkaldelsen af Kongressen er blevet en Fiasko, at den ikke er blevet til det, der var paatænkt, det, man omtalte i Januar Maaned en Række forskellige Steder, nemlig en Kongres i stor Stil og noget, der virkelig kunde faa Europa til at spærre Øjnene op. Det har maaske vist sig, at det af politiske Grunde ikke var godt og rigtigt, og derfor er den altsaa ikke blevet til det, man havde tænkt sig.

Men man kan ikke komme uden om, at der endnu fra Februar Maaned i et stort Schweizerblad foreligger Meddelelse om, at Kongressen er holdt. Om den har været meget beskeden, om den er blevet en Fiasko, er en Sag for sig.

Dernæst vil jeg sige, at det ærede Medlem stadig sammenblander denne Forening, som jo ikke er Sovjetrusland, men en Forening i Sovjetrusland, med Staten, og derfor kan jeg godt forstaa, at han i sin — lad os sige politiske Naivitet — betragter et Arbejde mod denne Forening og dens Program som et Angreb paa den sovjetrussiske Stat. Jeg kan dog godt forstaa, at det ærede Medlem er kommet ind paa disse Betragtninger, for Forholdet er jo saadan i Rusland, at man siger: Vi forfølger aldeles ikke Kirken, vi har ikke henrettet disse Masser

af Præster og Biskopper og andre Folk, fordi de var Kristne, nej, vi har henrettet dem, fordi de var vore politiske Modstandere, fordi de var Modstandere af Sovjetregeringen, paa hvis Program der netop staaer, at man skal være antireligiøs. Det er det, det ærede Medlem Hr. Pürschel nu saa rigtigt karakteriserede som Hykleri, at man Gang paa Gang gemmer sig bag dette: Det sker kun, fordi de er politiske Oprørere. Man forstaaer meget vel, at Folk, der er oplært i den Tankegang, har en Tilbøjelighed til at mene, at naar der i den danske Kirke bedes om noget, der er en rent religiøs Sag, er det ogsaa politisk, og saa skal Ministeren træde op og sige: Det kan vi ikke finde os i.

Jeg maa altsaa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, dels at han ikke i mindste Maade har ført noget Bevis for, at denne Mangel paa Efterretning i Moskva-bladene skulde betyde, at det var urigtigt at tro paa, at Kongressen skulde afholdes, dels at han sammenblander Gudløshedsselskabet med en Statsindretning. Kampagnen er ført paa et falsk Grundlag.

Men dette stemmer ganske med det ærede Medlems Udtalelser om „Arbejderbladet“ og dets Interview med Biskop Fuglsang Damgaard. Efter at have lovet Biskoppen at vente med at lade dette Interview fremkomme, indtil han havde set og billiget det Referat, man havde givet af hans Udtalelser, offentliggør man det ganske roligt, oven i Købet med følgende Titel: „Biskoppen hævder, at „Kristeligt Dagblad“ garanterede for Løgnens Sikkerhed“. Nu er Usandhed altsaa blevet til Løgn, det vil med andre Ord sige noget bevidst.

Naar man polemiserer paa den Maade, at man lover en Mand, som man interviewer, at man ikke vil bringe Interviewet, før det er gennemset, og saa uanset dette Løfte bringer det i en forfalsket Form og oven i Købet med en saadan Overskrift, saa maa det ærede Medlem undskylde, saa giver vi ikke en sur Sild for de Erklæringer, han kommer med, som skal være overbevisende med Hensyn til, hvad der er Sandhed, og hvad der er Ret.

Hvad angaar den højtærede Ministers Udtalelser, maa jeg sige i Overensstemmelse med det, der blev fremført af min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Pürschel, at det er mig noget af en Skuffelse, at Ministeren i den Stilling, hvori han staaer, ikke ser, at han bør forsvare sine Embedsmænd, naar de gør det, som netop er deres Pligt. Nu har Ministeren ikke været Kirkeminister i lang Tid, og han synes endnu ikke at være